

New York Timesi bestsellerite autor

JULIE GARWOOD

Side

01

01

01

Originaali tiitel:
Julie Garwood
Wired
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, kohad ja sündmused on kirjaniku kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus mõistes. Igasugune sarnasus tegeliku isiku, olgu elusa või surnuga, firmade, sündmuste või kohtadega on puhtjuhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Julie Garwood
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B10389220
ISBN 978-9949-82-675-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Ära mine sinna, kuhu tee viib.

Mine hoopis sinna, kus keegi pole varem käinud ja jäta maha
uus rada.

– *Ralph Waldo Emerson*

ESIMENE PEATÜKK

VIIEMINUTILINE KLIPP ÕHTUSES UUDISTESAATES TEGI ALLISON TRENTIST täismahus kurjategija. Ta oli varemgi palju kordi piiri peal käinud, aga polnud kunagi korda saatnud midagi nii julget või jultunut. Paari aastaga oli ta kogunud kaheksakümmend miljonit dollarit. Paberil näitaks see teda rahamaailma hiiglasena. Tegelikuses oli ta vaene kui kirikurott.

Motivatsioon panna toime esimene kuritegu tekkis Allisonil Bostoni kolledži lähedal kohvikus pehmel sohval istudes. Ta töötas parajasti klassiprojekti kallal, mille esitamise tähtaeg oli järgmisel päeval, ja oli nii täielikult keskendunud sülearvutile, et ei märganud enda ümber toimuvat ega kuulnud vastasseinal rippuvast valjult mängivast tele-rist tulevat uudistesaadet – seda seni, kuni sõnad „kohutav ebaõiglus“ murdsid keskendumisest läbi ja kiskusid naise pilgu ekraanile. Teleprompterist uudist maha lugeva noore reporteri ilme oli siiralt kaastundlik. Jutt käis kohalikest hooldekodust Loojanguaiad, mis oli üks kahekümnest idarannikul asuvast vanadekodust, mille omanik ja käigushoidja oli Philadelphias asuv korporatsioon. Reporter selgitas, et korporatsiooni peakorter pidas andmebaasi, milles olid elutähtsad andmed hooldekodu iga viimase kui ühe elaniku kohta. Nad kaitse- sid kiivalt klientide privaatsust, kasutasid kõiki turvameetmeid, et hoida isikuandmed viiruste eest kaitstuna ning maksid kõrget palka

tehnikutele, kelle ainus tööülesanne oli hoida süsteemil silm peal. Paraku polnud sellest kasu. Nende süsteemi häkiti ja hooldekodu kõigi kahekümne elaniku isikuandmed varastati ühe klahvilevajutusega. Ja kuna kõigi hooldekodude ja nende asukate kontod asusid Esimeses Riigipangas, tühjendati nende arved minutite jooksul.

Reporter rõhutas, et enamikul asukatest pole sugulasi, kes nad hädast välja aitaks, ja kuigi Esimeses Riigipangas oleval rahal on riiklik tagatis, läheb asjatundjatel kõigi faktide kontrollimisega aega ja kontosid ei taastata niipea.

Allison juurdles, mida hooldekodu elanikud seni peaksid tegema.

Katastroofilise kuriteo üksikasju kuulates kohus naisel viha, aga tragöödia jõudis talle alles siis täielikult päralt, kui reporter mängis ette klipi intervjuuga ühe hooldekodu eaka asukaga. Tolle nimi oli Ella O'Connor. Reporter kükitas Ella ratastooli kõrval, hoidis naise veenilaienditega kätt ja küsis, mida see uudis tema jaoks tähendab.

Ella vaatas reporterile vesiste silmadega otsa, justkui püüaks küsimusest aru saada. „Ma ei tea,“ ütles ta. Ja siis libises ta näolt üle meeletlik ilme. „Loodan, et mind ei sunnita lahkuma.“

Ella oli maailmas ihuüks, hirmul ja abitu. Allison teadis täpselt, mida vana naine tunneb. Ta tundis Ellale ja kõigile teistele vaestele hingedele südamest kaasa. Mõned neist surevad, enne kui juhtumiselgus luuakse, ja kui arvestada nende kuldset iga, on nii suure stressi ja hirmuga toimetulek nende jaoks tõsine trauma. Vanuritega juhtunu ületas julmuse piirid.

Järgmisena näidati intervjuud Loojanguaedade korporatsiooni presidendiga. Too teatas ükskõikseltselt: „Autoriteetide sõnutsi on kõige selle taga suure tõenäosusega Venemaa häkkerid. Või Hiina omad. Tõsiasi on see, et me ei pruugi seda kunagi teada saada.“

Mehe lüüasaanud käitumine, mis andis mõista, et tema ei saa siin midagi teha, ajas Allisoni raevu. Ta teadis, et FBI asjatundjad üritavad häkkereid kindlaks teha ja lõpetada nende tegevus, aga ilmselgelt polnud see neil seni õnnestunud. Sissetung turvasüsteemidesse ähvardas epideemiaks muutuda. Kõigest nädala eest oli uudistes teatatud,

et Pentagoni andmebaasidesse on häkitud. FBI oli kindel, et töötajate kohta käiva info varguse taga on samuti venelased, aga selle tõestamine oli hiigelsuur väljakutse.

Mida tema saaks teha? Võib-olla.... midagi. Ta ei teeks kellelegi halba, kui üritaks Loojanguaegade andmebaasidesse häkkijad kindlaks teha, eks?

Kas see oli isekus või ülbus, mis pani Allisoni arvama, et see võib tal õnnestuda? Ta oli alati suutnud keerulistele probleemidele lahenduse leida. Juba varases nooruses mõtles ta piiridest väljapoole. Ta oli olnud kõigest kaheksa-aastane, kui tema annet esmakordselt märgati. Allisoni vanem õde Charlotte oli ostnud garaažimüügil viiesajatükilise pusle ja laotanud tükid nende toa põrandale laiali. Kui Allison koolist koju tuli, küsis Charlotte, kas ta tahab aidata tal puslet kokku panna. Allison oli põrandale põlvitanud ja vahtinud paar minutit pusletükke, sel ajal kui aju üritas pilti kokku panna. Ta mitte ainult ei osanud Charlotte'ile öelda, mis pilt see on, vaid ta teadis ka, kuhu üks või teine tükk käib. Tundus, et ta näeb vaimusilmas, kuidas tükid ühenduvad. Allison jaotas tillukesed papitükid kuude kuhja ja asus tööle. Charlotte jälgis hämmingus. Vähem kui viie minutiga oli Allisonil pildi raam kokku pandud ja järgmise kahekümne minutiga kogu pusle koos. Allison ei pidanud seda mingiks eriliseks saavutuseks, aga Charlotte'ile avaldas see ilmselgelt muljet. Ta ütles öele, et suurem osa inimesi ei näe maailma nii nagu tema.

Hooldekodu andmebaasidesse oli häkitud vahetult enne kolledži jõuluaheaega. Allison käis tol ajal teisel kursusel ja kavatses vaheaja üksi veeta. Charlotte ja tema abikaasa Oliver olid kahe aasta eest Seattle'isse kolinud. Nad olid Allisonile pakkunud, et teevad talle lennupiletid välja, kui ta tahab neile külla tulla, aga Allison teadis, et nad koguvad raha maja ostmiseks ning oli helde pakkumise tagasi lükanud. Peale tädi ja onu polnud õdedel muid sugulasi ning Allison õöbinuks pigem lageda taeva all kui veetnuks koolivaheaja nende juures.

Allison ja Charlotte olid olnud verinoored, kui tädi Jane'ist ja onu Russellist said nende seaduslikud eestkostjad. Abielupaaril oli poeg

Will, kes oli kaks aastat Allisonist vanem ning kodus valitsev õhkkond oli kõike muud kui soe ja sõbralik. Õhku mürgitas pidev hõõrumine, mis enamasti sai alguse mõnest Willi teost. Will polnud kunagi üles näidanud märkigi auahnusest või vastutustundest ning jõlkus suurema osa ajast judinaid tekitava veidrike kambaga. Tundus, et Willi ainuke anne oli pahandustesse sattumine – või koeruste tegemine, nagu onu Russell tema üleastumisi nimetas, kui Will politseisse sattus.

Allisonile olid tädi, onu ja nende poeg kehvade sugulaste ehe näide. Charlotte oli tema jaoks ainus pereliige. Varases lapsepõlves oli tädi sageli ähvardanud nad lahutada, kui nad sõna ei kuula ega vaiksed ole, ning väljavaade öde mitte kunagi enam näha oli Allisoni surmani hirmutanud. Ta oli tundnud end täiesti abitulult. Ta teinuks mida tahes, et hoida see ära. Lahutamise hirm ja võlatunne, et tädi ja onu olid tema ja Charlotte'i enda juurde võtnud, kui neil polnud kuhugi minna, tagasid Allisoni kuulekuse. Aga nüüd, kus ta oli täiskasvanu ja elas omaette, oli tal vabaduse maitse suus.

Kuna ta oli kogu vaheaja üksi, otsustas Allison häkkerite otsimisele pühenduda täisajaga. Ta oli kindel, et tohutute võimalustega FBI asjatundjad teevad süüdlased lõpuks kindlaks, aga ta ei kavatsenud seda ülesannet ainult nende hooleks jätta. See võtaks liiga kaua aega.

Vaheajal ei jõudnud Allison otsingutega kuigi kaugele, aga ta ei andnud alla. Iga viimase kui ühe loengute kõrvalt näpatud vaba hetke pühendas ta jahile. Naine andis endale täielikult aru, millega ta riskib, ja teadis, et peab olema üliettevaatlik. Turvasaitidele sissemurdmine oli seaduserikkumine, ometi ei lasknud Allison end sellest hirmutada. Ta ei suutnud lakata mõtlemast eakatele ohvritele. Nende raha leidmine muutus naisele kinnismõtteks.

Läbimurre saabus siis, kui Allison sai ligipääsu pangaserveritele ja jälitas varaste rahaülekandeid mitme Euroopa riigi pankades. Nagu ta oli kahtlustanud, olid kontod suletud kohe pärast ülekannet ja raha oli suunatud muudesse riikidesse. Viimaks jõudis raha Ukrainas asuvale koondarvele, kust see taas jaotati väikeste pankade vahel laiali. Iga järgmise avastuse juures tugevnes Allisoni veendumus, et küber-

rünnaku taga polnud küberkurjategijate grupeerimise, vaid väike häkkerite rühmitus või isegi üksik hunt, keegi, kes oli välja haudunud keerulise plaani, leidnud haavatava sihtmärgi ja tühjendanud arved, enne kui keegi vargust märkas. Allison harutas toimunu sõlmhaaval lahti.

Pärast kuuajalisi otsinguid polnud ta algallikat kindlaks teinud, aga tundis, et on sellele lähedal. Ees oli pühade-eelne nädalavahetus ja naine oli lisaaja üle rõõmus. Kohe, kui reede pärastlõunal tunnid lõppesid, kiirustas Allison ülikoolilinnaku lähedal asuvasse rendimajja, et otsinguid jätkata. Ta pani selga oma lemmikdressi ja jalga soojad sokid, sättis padjad vastu voodipäitsi ja nõjatuse nendele, sülearvuti väljasirutatud jalgadel. Umbes kell kolm öösel, kui ta oli valmis lõpetama ja magama heitma, leidis ta viimase lüli... ja süüdlased olidki käes.

Avastus üllatas Allisoni. Vargust polnud toime pannud venelased ega hiinlased. Kõik rahaülekanded ühest välismaa pangast teise olid mõeldud lihtsalt jälgede segamiseks. Tegelik allikas asus hoopis Ühendriikide läänerannikul. Häkkerid olid kaks Stanfordini ülikooli lõpukursuse tudengit ja üks vilistlane. Nende salakontodel – kõik märgistatud nende eesnime esitähedega CHF nagu Charles, Harold ja Franklin – oli kokku kolmkümmend kaheksa miljonit dollarit. Pärast kindlasti polnud see häkkerite mõistes mingi taskuraha.

Allison hõljus umbes veerand tundi seitsmendas taevas, enne kui tegelikkus päralt jõudis. Talle tegi muret viis, kuidas kolm meest raha ringi liigutasid. Need kolmkümmend kaheksa miljonit dollarit võivad olla hommikuks läinud ja ta peab jumal teab kui kaua nende jälgi ajama.

Allison teadis, mida peab tegema. Ta lihtsalt ei teadnud, kas tal jätkub selleks julgust. Kui ta midagi vussi keerab, veedab ta järgmised kolmkümmend aastat trellide taga. Aga sellegipoolest taipas naine, et ei saa ega lase nondel kolmel ahnel vereimejal võtta seda, mis ei kuulu neile.

„Põrgusse,“ sosistas ta. „Vaatame, kuidas *teile* meeldib end abitult tunda.“